

Arrest

nr. 160 961 van 28 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 september 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 15 oktober 2013 een beslissing waarbij de in

punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker werd hiervan op 13 december 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.09.2011 werd ingediend en op datum van 02.09.2012 en 05.03.2013 werd aangevuld door :

R.(...), L.(...)

nationaliteit: Servië

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verwijst naar zijn lang verblijf in België en het feit dat hij op 27.09.2007 een aanvraag 9ter heeft ingediend en in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Echter blijkt dat betrokkene teruggekeerd is naar Servië. In zijn administratief dossier bevindt zich namelijk een paspoort 008098296 afgegeven in Belgrado en geldig van 20.11.2009 tot 20.11.2009, met stempels afgegeven op 19.04.2010 te Prestrevo, Servië en op 25.07.2010 te Macedonië. Bovendien dient te worden gesteld dat de duur van het verblijf betrekking heeft op de integratie en niet verantwoordt waarom de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. “Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat betreft de opmerking dat betrokkene een attest van immatriculatie bezit; de aanvraag 9ter werd op 13.06.2012 ongegrond verklaard en aan betrokkene betekend op 30.08.2012. Het attest van immatriculatie werd na 04.09.2012 niet meer verlengd.

Betrokkene beweert verder nog dat hij ouder is van een minderjarig schoolgaand kind dat verblijfsrecht in België zou kennen, maar hij verzuimt het om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven. In de aanvulling van 05.03.2013 legt hij een geboorteakte voor van Samantha Ljubisa Ramic, geboren op 06.06.1966 te Nurnberg, met als vader Ramic Ljubisa. Echter is dit document niet voorzien van een apostille, zoals vereist door het verdrag van Den Haag van 05.10.1961. Bijgevolg beschikt dit document niet over de nodige bewijskracht om verwantschapsband aan te tonen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen bewijzen voorlegt om de verklaring te staven dat zijn minderjarig kind over verblijfsrecht in België zou beschikken en dat het naar school zou gaan. Evenmin legt betrokkene bewijzen voor dat hij banden onderhoudt met het minderjarig kind. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bijgevolg kan dit element niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden.

Betrokkene beweert ook dat hij nog familieleden heeft die de Belgische nationaliteit zouden hebben. Echter legt hij geen bewijzen voor die deze loutere bewering kunnen staven en toont hij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om daar zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Wat het inroepen van het artikel 8 van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De elementen van integratie waarnaar betrokkene verwijst, namelijk de verklaring dat hij perfect Nederlands zou spreken, dat hij sociale banden zou hebben opgebouwd, dat hij zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van de Belgische taal, zeden en gewoonten en dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigen gemaakt, op economisch, sociaal en cultureel

terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Aansluitend hierop dient te worden opgemerkt dat deze integratie wordt tegengesproken door de elementen van openbare orde. Uit de studie van het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 11.01.2005 door de correctionele rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 maanden wegens diefstal en dat hij op 11.11.2010 door de kantonrechtbank van Laufen, Duitsland, werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens het illegaal over de grens brengen van vreemdelingen. (informatie toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene).”

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 15 oktober 2013 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 13 december 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: R.(...), L.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene toont niet aan sinds wanneer hij in België is.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 7 dagen verminderd omdat:

o 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid: betrokkene werd op 11.01.2005 door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot 5 maanden gevangenisstraf wegens diefstal.”

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 juli 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Eveneens op 7 juli 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies).

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens de rechtspraak van de Raad van State heeft de verzoekende partij enkel belang indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222 969). De vereiste dat het belang wettig moet zijn betekent, dat het nagestreefde voordeel, gelet op de toepasselijke rechtsregels, wettig kan worden verkregen (RvS 8 april 2011, nr. 212 579). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, maar dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

3.2. Ter terechtzitting werd de aanwezige raadsman erop gewezen dat verzoeker thans onderhevig is aan een inreisverbod (zie punt 1.5) dat het voorwerp uitmaakt van een andere beroepsprocedure bij de Raad met rolnummer RvV X. Indien dit beroep zou worden verworpen en de wettigheid van het inreisverbod aldus is komen vast te staan, zou verzoeker niet langer een wettig belang kunnen doen gelden bij onderhavig beroep tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten. Een inreisverbod houdt namelijk blijkens de definitie uit artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet een verbod in op de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn, waardoor verzoeker in dat geval wettelijk onmogelijk in aanmerking kan komen voor de gunst die hij door middel van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en bijgevolg haar beroep tegen de weigeringsbeslissing en tegen het bevel, beoogt. De raadsman van verzoekster bevestigt ter terechtzitting deze zienswijze.

3.3. De Raad stelt vast dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring dat gericht was tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris houdende inreisverbod (bijlage 13sexies) van 7 juli 2014, bij 's Raads arrest nr. X van 28 januari 2016 werd verworpen. In zijn verzoekschrift tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris inzake zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoeker weliswaar de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van een aantal bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag, maar noch de afstammingsband, noch het gezinsleven met de dochter waarvan verzoeker beweert dat ze legaal in België zou verblijven, wordt met enig begin van bewijs aangetoond.

3.4. Het beroep is niet ontvankelijk wegens het ontberen van het rechtens vereiste wettig belang in zoverre het gericht is tegen de beslissing van 15 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN